

време билъ раненъ коня на Османа и единъ куршунъ досѣгнѣлъ и него въ лѣвата кѣлка. Распространилъ са изведнѣжъ между турската войска слухъ, че Османъ е силно раненъ, и нѣкои даже говорили, че е умрѣлъ. Страхъ и трепетъ овладѣли турската войска, която загубила не само своя началникъ, но и своята душа. Тогазъ между руската войска забили тѣпанчетата. Турцитѣ ударили назадъ въ ужасенъ безпорядкъ. Едни побързали да са испокриятъ задъ върволицата коля, и отъ тамъ хвърляли върху рускитѣ солдати; повечето побѣгнѣли къмъ стрѣмнитѣ брѣгове на Видъ, дѣто намѣрили защита и покривъ отъ рускитѣ гранати; щомъ са понастанили тукъ, тѣ зели пакъ да отговарятъ на руския огънь.

Било пладнѣж. Опитванъето на турцитѣ да са промъкнѣтъ задъ Видъ не сполучило, но битвата са още продължавала. Сега загубитѣ не били толкозъ много и толкозъ голѣми, защото противника са намѣрвалъ подъ прикрито мѣсто. Вече четири часа какъ са продължавала свинцовата бура: то било дѣйствително бура, защото стотини топове изригали пламъкъ, димъ и желѣзо. Зрѣлището произвеждало странно впечатление. Около 12 часа огъня зель да утихва и отъ двѣтѣ страни, сѣкашъ по взаимно съгласие. Сетнѣ той престанѣлъ съвършено: Не са минжло и половинъ часъ, когато на пѣтя задъ моста са показалъ бѣлъ флагъ. *Плевенъ паднѣлъ и Османъ паша са предалъ!*

Скоро подиръ това изъ руската предня цѣпь довели при генералъ Ганецки единъ турски офицеринъ съ привързани очи. Генералъ Ганецки, като са боялъ отъ върломство, върнѣлъ офицера назадъ и заповѣдалъ да продължаватъ гърменъето. Но ето дошелъ втори парламентаръ, който не билъ допуснѣтъ до генерала Ганецки. Последния написалъ записка до Османа-паша, въ която